

ne debat særlig meget længere, og jeg skal derfor ikke bruge ret mange flere ord på den.

Hvis jeg skulle bruge flere ord, synes jeg i øvrigt også, at der skulle have været et lidt mere uddybet grundlag, hvorpå vi kunne diskutere det her lidt indviklede arbejdsretlige emne. Men da man ikke har gjort sig den umage i beslutningsforslagets ordlyd og heller ikke i bemærkningerne, skal jeg undlade det og håbe, at vi kan gøre denne debat så kort og præcis, som der egentlig er lagt op til fra forslagsstillernes side.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Den sidste bemærkning fra den socialdemokratiske ordfører er ganske imponerende. Jeg havde dog regnet med, at i det mindste Socialdemokratiets ordfører vidste, hvad det var, vi talte om, når vi talte om organisationsfrihed. Men det forstår jeg vi skal ind i en større forklaring på.

Men så kan det være, jeg må gøre den socialdemokratiske ordfører opmærksom på, at der er en bekendtgørelse vedrørende lov om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, som blev vedtaget i 1982 med enkelte rettelser i 1990, og det er faktisk to stykker i § 2 – det er stk. 2 og stk. 3 – som er kimen til hele miseren, for i dem står der, at man tillader en form for eksklusivaftaler og en form for aftale om forhåndsaftaler. Der står helt klart og tydeligt – og det er det nye i den sociale pagt, som altså selv ministeren har lidt vanskeligt ved at forstå – at enhver arbejdsgiver og enhver arbejdstager har frihed til at melde sig ind i sådanne organisationer eller til at undlade at gøre dette, uden at det må komme – og nu kommer det mest spændende – den pågældende personligt eller erhvervmæssigt til skade. Og sammenholdt med den lovgivning, vi har i dag – som jeg sagde, det er § 2, stk. 2 og 3 – stemmer det ikke overens mere.

Det er jo ikke bare sådan lige at sige, at det har vi indført allerede i 1982, dengang vi lavede aftalen, for arbejdsministeren ved forhåbentlig godt, at der er faldet afgørelser siden hen, som har påvist, at det rent faktisk ikke er nok.

Arbejdsministeren er forhåbentlig også opmærksom på, at der føres retssager på nuværende tidspunkt, fordi Danmark ikke overholder de regler, som så mange andre EU-lande gør på nuværende tidspunkt. Og jeg håber på, at vi kan få en saglig debat, som trods alt viser, at vi også tager den enkeltes personlige frihed alvorligt.

Helge Sander (V):

Venstres vedholdende arbejde for frihed og imod tvang nødvendiggør et initiativ som det, der i dag er kommet til udtryk her i beslutningsforslaget om sikring af organisationsfriheden.

Man kunne ellers godt fristes til at lade tingene udvikle sig stille og roligt, og når jeg siger stille og roligt, er det, fordi jeg føler, at tingene udvikler sig stille og roligt i den rigtige retning. Jeg er overhovedet ikke i tvivl om, at den folkelige forståelse for, at eksklusivaftaler ikke hører hjemme i 1990'ernes Danmark, efterhånden er stærkt tiltagende.

I anledning af den aktuelle sag i Viborg, hvor SiD aktionerer mod virksomheden Selta, deltog jeg forleden i et telefonprogram i Danmarks Radio. I løbet af en times tid kom der et meget stort antal lyttere igennem, og det var utrolig påfaldende, at blandt de mange – og der var rigtig mange SiD'ere, som ringede ind – var der en fantastisk kraftig modstand mod SiD's håndtering af eksklusivaftaler.

Når jeg nævner det, er det, fordi netop sagen i Viborg og aktionen mod landmanden fra Ribe for nogen tiden siden og ligeledes den sag, der kørte på Bornholm mod forlystelsesparken Brændesgårdshaven, viste jo, hvad det er, vi reelt er oppe imod.

Til gengæld føler jeg også, at SiD hjælper os i et omfang her, som må undre, når man ellers tænker på, hvordan man arbejder netop i SiD. Men modstanden er meget, meget markant, og når jeg ydermere synes, det er imponerende, er det, fordi vi jo har alle bag os: grundloven, EU's Sociale Pagt, FN's erklæring om menneskeret-tigheder. Men som om det ikke skulle være nok, må vi, som allerede fru Annette Just nævnte, i Danmark lægge navn til retssager inden for dette område, og det synes vi ærlig talt ikke er særlig smart.

Jeg har i debatten frem til i dag hørt argumentet, at det her drejer sig kun om ganske få sager, og så er det, jeg må sige: Jamen hvis det kun er så få sager, det drejer sig om, hvorfor så al den postyr og oven i købet, synes jeg, en utrolig negativ omtale ikke mindst for dem, som fører sig frem vedrørende håndhævelse af eksklusivaftaler.

Jeg synes, at alt det har fastslået med syvtommersøm, at SiD fører en politik, der hører en meget fjern fortid til. SiD opnår alene at befæste indtrykket af, at SiD er en gammeldags og stivnet fagforening og slet ikke har opfanget tidens krav om frihed og selvbestemmelse til den enkelte.